

sobre Antoni Arca. Santes Creus 24 VI 94

Josep Vallverdú

Els darrers anys
un relativament important gruix de compatriotes
ha visitat l'Alguer : algunes facilitats estacionals de transport, la bellesa del lloc, la moda de viatjar pel Mediterrani, ha fet que gent indiscriminada arribessin a la Barceloneta de Sardenya. Això contrasta amb els visitants intencionats, els qui hi van per establir lligams, enfortir els que hi ha, conèixer la forma oral que encara s'hi parla...o comprovar, amb una certa alarma, la crisi que ara, a finals del segle XX, ha portat l'alguerès a una debilitació enfront dels mitjans de comunicació de masses i l'escola, totalment en italià.

D'entre la bella gent de l'Alguer, algunes persones ofereixen un interès singular: són els que se senten incorporats

a la cultura comuna, que han optat per formes escrites segons les normes, que mantenen contactes editorials, pedagògics o activistes entre la seva illa i les nostres terres," de la banda de Ponent -hi ha una terra llunya, llunya -, és la nostra Catalunya..."

Tenim una tradició, entre nosaltres, d'enamorats de l'Alguer, de partidors de l'Alguer, de propagadors de l'Alguer - i precisament dos il·lustres noms d'aquestes terres s'hi relliguen: Eduard Toda i Pere Català i Roca, infatigables tots dos.

D'entre els algueresos ^{que} corresponen a aquell amor hem triat per al dia d'avui, de les diverses persones qualificades, el professor Antoni Arca. Per les raons següents:

a) és prou jove per poder copsar els autèntics moviments algueresos de darrera hora. Quan tu, Pere, arribaves a l'Alguer el 1960 amb aquell vaixell ja mític, ^{que tenia} ell, quatre anys, en braços de l'Anna Maria, la seva algueressíssima mare, obria els ulls a una realitat que el marcaria per sempre.

al moll

Jo recordo que el vaig conèixer a Cantonigròs, el 1981, quan estava encara estudiant, i havia vingut simplement, de propi impuls, a veure què era la cultura catalana, ell que, com confessa, s'ha fet gran en dues llengües estrangeres.

Aquell jove havia fet el viatge amb algú que ja coneixia Catalunya, un altre alguerès de pro, Francesc Manunta; i immediatament vaig comprendre la fibra que portava dins el jove Arca, per la forma de voler resoldre dubtes, de preguntar, per l'exigència de perfeccionament de la seva forma expressiva, per l'enlluernament que havia rebut a Cantonigròs.

b) és mestre i la seva tesina de laurea a la aleshores anomenada Facoltà di Magistero de Sàsser, en acabar la carrera de lletres fou El Catalanisme a l'Alguer Relazioni tra Alghero e la Catalogna 1864-1983. Cas inaudit... feia la tesina sobre aquest tema- Després, a les escoles i als liceus on ha treballat, ha fet una tasca d'escola activa remarcable.

Impossible de resumir ara aquesta aportació, basti dir que en el camp de la motivació de l'alumne per la lectura, la cançó i les escenificacions, les realitzacions d'Antoni Arca poden posar-se, per l'exigència i l'efectivitat, entre les primeres.

c) és escriptor en català, italià i sard,, ha publicat dotze llibres, ha traduït obres catalanes a l'italià, ha traduït del sard al català el gran poeta Franciscu Masala, ha estimulat la creació de contes entre els infants, i els els ha editat. Ha publicat narrativa a Tarragona, El Médol, (el premi de Prosa dels premis Ciutat de Tarragona d'Omnium Cultural del Tarragonès, i a Barcelona, Columna, tres peces de teatre, i ha creat l'editorial Edes Editrice democràtica Sarda, a Sasser. Ha compost cançons, que ha enregistrades, i en el panorama esfilegarçat de la intel.lectualitat algueresa, on els personalis-

mes i ,fins avui,una desesma institucional ,han impedit les
tasques sostingudes, Antoni Arca ha simplement, fet la seva feina
perquè estava ple de fe, i sota una aparent flegma i contenció,
dintre seu
batega una voluntat de ferro i una intel·ligent capacitat
creadora.